

Paavst Franciscuse kiri Jumala rahvale

„Kui üks liige kannatab, siis kannatavad koos temaga kõik liikmed“ (1Kr 12:26).

22.08.2018

„Kui üks liige kannatab, siis kannatavad koos temaga kõik liikmed“ (1Kr 12:26). Need Püha Pauluse sõnad kajavad jõuliselt minu südames, kui tunnistan veel kord paljude alaealiste kannatusi seksuaalse kuritarvitamise, võimu kuritarvitamise ja südametunnistuse kuritarvitamise tõttu, mida on toime

pannud märkimisväärne hulk
vaimulikke ja pühitsetud inimesi.
Kuriteod, mis põhjustavad sügavaid
valu ja võimetuse haavu, peamiselt
ohvrite hulgas, aga ka nende
pereliikmetes ja laiemas, ühteviisi nii
usklike kui ka uskmatute
kogukonnas. Vaadates tagasi
minevikku, pole ükski jõupingutus
piisav vabandamiseks ja kahju
hüvitamiseks. Tulevikku vaadates
tuleb teha kõik, et luua kultuur, mis
suudab takistada selliste olukordade
tekkimist ning ka vältida nende
varjamise ja püsimise võimalust.
Ohvrite ja nende perekondade valu
on ka meie valu ja seetõttu on
hädavajalik, et me kinnitame veel
kord oma kohustust tagada alaealiste
ja haavatavate täiskasvanute kaitse.

1. Kui üks liige kannatab...

Viimastel päevadel avalikustati
aruanne, milles kirjeldati vähemalt
tuhande seksuaalse kuritarvitamise,

võimu ja südametunnistuse
kuritarvitamise ohvri läbielatud
kogemusi preestrite poolt umbes
seitsekümmend aasta jooksul. Kuigi
võib öelda, et enamik neist
juhtumitest kuuluvad minevikku,
oleme aja möödudes sellest
hoolimata saanud teada paljude
ohvrite valust. Me oleme mõistnud,
et need haavad ei kao kunagi ja
vajavad meie jõulist hukkamõistu
selliste jõleduste suhtes ja jõudude
ühendamist surmakultuuri
väljajuurimiseks; need haavad ei
lähe kunagi ära. Ohvrite
südantlõhestavat valu, mis karjub
taeva poole, ignoreeriti pikka aega,
sellest vaikiti või see summutati.
Kuid nende protestikarje oli
võimsam kui kõik meetmed selle
summutamiseks või isegi
lõpetamiseks otsuste abil, mis
suurendasid selle tõsidust, muutudes
kaassüüks. Issand kuulis seda karjet
ja näitas meile jälle, millisel poolel ta
seisab. Maarja laul ei ole ekslik ja

jätkub vaikselt, et kajada läbi kogu ajaloo. Sest Issand mäletab meie vanematele antud tõotust: „ta on pillutanud need, kes on ülbed oma südame meelelt. Ta on tõuganud maha võimukad troonidelt ja ülendanud alandlikke, näljaseid on ta täitnud heade andidega, ent rikkad saatnud minema tühjalt“ (Lk 1:51-53). Me tunneme häbi, kui mõistame, et meie eluviis on eitanud ja jätkuvalt eitab sõnu, mida me räägime.

Häbi ja kahetsusega tunnistame kirikliku kogukonnana, et me ei olnud seal, kus oleksime pidanud olema, et me ei tegutsenud õigeaegselt, saades aru nii paljudele eludele tekitatud kahju suurusest ja tõsidusest. Me ei hoolitsenud väikeste eest; me hülgasime nad. Ma panen enda suhu endise kardinal Ratzingeri sõnad, kui ta 2005. aasta Suureks Reedeks koostatud Ristitee ajal, tundes nii paljude ohvrite valu,

hüüdis: „Kui palju mustust on Kirikus ja isegi nende seas, kes preestritena peaksid täielikult kuuluma [Kristusele]! Kui palju uhkust, kui palju enesega rahulolu! Kristuse reetmine tema jüngrite poolt, tema ihu ja vere vääritu vastuvõtmine nende poolt on kindlasti Lunastaja suurim kantud kannatus; see läbistab tema südame. Me võime vaid hüüda tema poole oma südame põhjast: Kyrie eleison – Issand, päästa meid! (vrd Mt 8:25)” (*Üheksas peatus*).

2....siis kannatavad koos temaga kõik liikmed

Kogu juhtunu ulatus ja tõsidus nõuab selle reaalsusega toimetulekut terviklikul ja kogukondlikul viisil. Kuigi igal pöördumistEEKONNAL on oluline ja vajalik tunnistada juhtunu tõde, ei piisa sellest iseenesest. Täna on meil Jumala rahvana väljakutse võtta enda peale oma ihus ja vaimus

haavatud vendade ja õdede valu. Kui minevikus oli vastuseks tegevusetus, siis täna soovime solidaarsust sügavaimas ja kõige keerulisemas mõttes, et se pistada praegust ja tulevast ajalugu meie järgi. Ja seda keskkonnas, kus konfliktid, pinged ja ennekõike igasuguse kuritarvitamise ohvrid võivad kohata väljasirutatud kätt, mis neid kaitseb ja päästab valu eest (vt *Evangelii Gaudium*, 228).

Selline solidaarsus nõuab, et me omakorda mõistaksime hukka kõik, mis ohustab iga isiku puutumatust. Solidaarsus, mis kutsub meid võitlema igasuguse korruptsiooniga, eriti vaimse korruptsiooniga.

Viimane on „mugav ja enesega rahulolev pimeduse vorm. Siis tundub kõik olevat vastuvõetav: pettus, laim, egoism ja teised varjatunud enesekesksuse vormid, sest 'isegi saatan varjab end valguse inglina' (2Kr 11:14)“ (*Gaudete et Exsultate*, 165). Püha Pauluse nõuanne kannatada koos

kannatajatega on parim vastumürk kõigile meie katsetele korrata Kaini sõnu: „Kas ma olen oma venna hoidja?“ (1Ms 4:9).

Ma olen teadlik maailma eri osades tehtud jõupingutustest ja tööst vajalike vahendite leidmiseks, et tagada laste ja haavatavate täiskasvanute isikupuutumatusel turvalisus ja kaitse, samuti rakendada nulltolerantsi ja võimalusi panna kõik, kes selliseid kuritegusid toime panevad või varjavad, vastutama. Me oleme viivitanud nende nii vajalike meetmete ja sanktsioonide rakendamisel, kuid ma olen kindel, et need aitavad tagada suurema hoolimiskultuuri praegu ja tulevikus.

Koos nende jõupingutustega peaks iga ristitu tundma end kaasatuna kiriklikus ja sotsiaalses muutuses, mida me nii väga vajame. See muutus vajab isiklikku ja

kogukondlikku pöördumist, mis paneb meid nägema asju nii, nagu Issand näeb. Sest nagu Püha Johannes Paulus II-le meeldis öelda: „Kui me oleme Kristuse kaemusest tõeliselt uuesti alustanud, peame õppima teda nägema just nende nägudes, kellega ta soovis samastuda“ (*Novo Millennio Ineunte*, 49). Et näha asju, nagu Issand näeb, et olla seal, kus Issand tahab, et me oleksime, et kogeda südame pöördumist tema juuresolekul. Et seda teha, on kasu palvest ja patukahetsusest. Ma kutsun kogu püha ustavat Jumala rahvast patukahetsuse palvetele ja paastumisele, järgides Issanda käsku.

[1] See võib äratada meie südametunnistuse ja ärgitada meie solidaarsust ja pühendumist hoolimiskultuurile, mis ütleb „mitte kunagi enam“ kõigile kuritarvitamise vormidele.

On võimatu mõelda meie tegevuse muutmisest Kirikuna, mis ei hõlma Jumala rahva kõigi liikmete aktiivset osalemist. Tõepoolest, kui püüame asendada või summutada või ignoreerida või vähendada Jumala rahvast väikeseks eliidiks, siis loome lõpuks kogukondasid, projekte, teoloogilisi lähenemisviise, vaimsust ja struktuure ilma juurteta, ilma mäluta, ilma nägudeta, ilma kehadeta ja lõppkokkuvõttes ilma eludeta. [2] Seda on selgelt näha Kiriku autoriteedi mõistmise omapärases viisis, mis on omane paljudele kogukondadele, kus on esinenud seksuaalset kuritarvitamist ning võimu ja südametunnistuse kuritarvitamist. Nii on see klerikalismi puhul, mis on lähenemisviis, mis „mitte ainult ei tühista kristlaste olemust, vaid kipub ka vähendama ja alahindama ristimisarmu, mida Püha Vaim on pannud meie rahva südamesse“ [3]. Klerikalism, kas preestrite endi või

ilmikute poolt soosituna, viib väljalõikamiseni kiriklikus organismis, mis toetab ja aitab säilitada paljusid pahesid, mida me tänapäeval hukka mõistame. Öelda „ei“ kuritarvitamisele tähendab öelda resoluutne „ei“ kõigile klerikalismi vormidele.

Alati on kasulik meeles pidada, et „päästmise ajaloos päästis Issand ühe rahva. Me ei ole kunagi täiesti meie ise, kui me ei kuulu rahva hulka. Seetõttu ei päästeta kedagi üksinda, isoleeritud üksikisikuna. Pigem juhib Jumal meid enda juurde, võttes arvesse inimühiskonnas esinevate inimestevaheliste suhete keerukat struktuuri. Jumal tahtis siseneda rahva ellu ja ajalukku“ (*Gaudete et Exsultate*, 6). Sellest tulenevalt on ainus viis, kuidas peame vastama sellele kurjale, mis on nii paljusid elusid tumestanud, kogeda seda kui ülesannet kõigile meile kui Jumala rahvale. Teadmine, et oleme osa

rahvast ja ühisest ajaloost võimaldab
meil tunnistada mineviku pattusid ja
vigu patukahetsuse avatusega, mis
laseb meil sisemiselt uueneda. Ilma
kõigi Kiriku liikmete aktiivse
osalemiseta pole meie kogukondades
väärkohtlemiskultuuri välja
juurimiseks tehtav edukas, et luua
tugeva ja tegeliku muutuse jaoks
vajalik dünaamika. Paastumise ja
palve patukahetsuslik mõõde aitab
meil Jumala rahvana minna Issanda
ja oma haavatud vendade ja õdede
ette kui patustajad, kes paluvad
andestust ja häbi ja pöördumise
armu. Sel moel on meil vahendid,
mis võivad luua meetmeid
evangeeliumiga kooskõlas. Sest „kui
me püüame jõuda tagasi allikale ja
taastada evangeeliumi esialgne
värskus, ilmnevad uued võimalused,
avanevad uued loometeed koos
erinevate väljendusvormidega,
tänapäeva maailma jaoks
kõnekamate märkide ja sõnadega,

millel on uus tähendus“ (*Evangelii Gaudium*, 11).

On oluline, et me Kirikuna suudame tunnistada ja mõista kurbuse ja häbiga hukka jõledusi, mida panid toime pühitsetud isikud, vaimulikud ja kõik need, kellele oli usaldatud kõige haavatavamate inimeste jälgimise ja nende eest hoolitsemise ülesanne. Palugem andestust meie enda pattude ja teiste pattude eest. Patu teadvustamine aitab meil tunnistada minevikus põhjustatud vigu, kuritegusid ja haavu ning laseb meil praegu olla avatumad ja pühendunud uuendatud pöördumise teekonnal.

Samamoodi aitavad patukahetsus ja palve meil avada silmad ja süda teiste inimeste kannatustele ja saada võitu janust võimu ja varade järele, mis on nii sageli kurjuse juureks. Avagu paastumine ja palve meie kõrvald laste, noorte ja puuetega

inimeste summutatud valule.

Paastumine, mis võib meid muuta näljaks ja januks õigluse järele ja julgustab meid tões kõndima, toetades kõiki vajalikke õiguslikke meetmeid. Paastumine, mis raputab meid üles ja juhib meid olema pühendunud tões ja armastuses koos kõigi hea tahtega meeste ja naistega, ning üldisemalt ühiskonnaga, võitluses võimu kuritarvitamise, seksuaalse kuritarvitamise ja südametunnistuse kuritarvitamise kõigi vormide vastu.

Sel moel suudame selgelt näidata, et meie kutsumus on olla „Jumalaga ühenduse ja kogu inimkonna ühtsuse märk ja vahend“ (*Lumen Gentium*, 1).

„Kui üks liige kannatab, siis kannatavad koos temaga kõik liikmed,“ ütles Püha Paulus. Palve ja patukahetsuse abil häälestame end üksikisikute ja kogukonnana vastavalt sellele ekshortatsioonile, et

saaksime kasvada osavõtlikkuse annis, õigluses, ennetamises ja heastamises. Maarja otsustas oma Poja risti jalamil seista. Ta tegi seda kõhklematult, seistes kindlalt Jeesuse kõrval. Sel moel näitab ta, kuidas ta kogu oma elu elas. Kui me kogeme nende kirikuhaavade põhjustatud meeleheidet, palume koos Maarjaga „rohkem palvetamist“, püüdes kasvada veelgi enam armastuses ja ustavuses Kirikule (Püha Ignatius Loyolast, *Vaimulikud harjutused*, 319). Tema, esimene jüngritest, õpetab meid kõiki jüngritena, kuidas me peame süütute kannatuste ees peatuma, ilma vabanduste või arguseta. Maarja poole vaatamine tähendab Kristuse tõelise järgija eeskuju leidmist.

Andku Püha Vaim meile pöördumise armu ja sisemist salvimist, mida vajame, et vältida nende kuritarvitamise kuritegude ees oma

kahetsust ja otsustavust julgelt nende vastu võidelda.

Vatikanis, 20. august 2018

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/paavst-
franciscuse-kiri-jumala-rahvale/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/paavst-franciscuse-kiri-jumala-rahvale/)
(06.08.2025)